

HOLLY BOURNE

JE

TOHLE

LÁSKA?

BRUTÁLNÍ!

BRUTÁLNÍ!

Být holka je dřina 2

VÍČ, NEŽ SI
MÝSLÍTE!

CHCEŠ TOHLE
VĚČNO VĚDĚT?

ZLOMÍ VÁM SRDCE!

JEN TO NE!

JE
TÓHLE
LÁSKA?

HOLLY BOURNE

JE

T~~OV~~HLE

LÁSKA?

#BOKLAB

YOUNG ADULT BY SLOVART

First published in the UK in 2016 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England.
www.usborne.com

Text © Holly Bourne, 2016
Translation © Romana Bičíková, 2018
Czech edition © Nakladatelství Slovart

The right of Holly Bourne to be identified as the author of this work has been asserted
by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

p. 100 Lyric from “My Body” by Peter Alsop
p. 101 Lyric from “It’s No Fun When You Gotta Eat an Onion” by Peter Alsop
p. 258 Lyric from “Go to Sleep, You Little Creep” by Peter Alsop
p. 266 Lyric from “Bored, Bored, Bored!” by Peter Alsop
All Peter Alsop lyrics reproduced with his permission
and ©1983-87, Moose School Music (BMI).
For more information on Peter Alsop’s songs and CDs go to www.peteralsop.com
The name Usborne and the devices are Trade Marks of
Usborne Publishing Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a
retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the
author’s imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual
events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Z anglického originálu *How hard can love be?*
vydaného v roce 2016 nakladatelstvím Usborne Publishing Ltd.,
přeložila Romana Bičíková
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2018
Redakce Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-7529-339-8
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Pro Connie

Za ta dvě léta, díky kterým jsem tím, kým jsem

Chybíš mi každý den

Situace odsouzené k nezdaru:

Nejpříšernější kocovina na světě

+

Jedenáctihodinový let

+

Turistická třída v letadle

+

To, že měřím metr osmdesát

Jedna

Nepozvracej ty děti... nepozvracej ty děti...

Dětské hlavičky se pohupovaly pode mnou ve frontě na nástup do letadla. Můj žaludek udělal další kotrmelec a já se chytila za břicho. Když si ho budu svírat dost pevně, třeba se mi povede nevyhodit obsah žaludku na ty nadšené dětičky přede mnou.

Ne že bych si tím byla úplně jistá, ale kdybych poblbla ta nevinná robátka, pravděpodobně by to ohrozilo moje šance nastoupit na dálkový let.

Proč jsem si včera v noci dávala toho posledního panáka? Proč, prosím vás? Proč? PROČ?

Letuška přede mnou zkontrolovala další letenku a pokynem nechala cestujícího projít. Fronta se plazila šnečím tempem pod nemilosrdnými zářivkami odletové haly. Letadlo čekalo venku, za prosklenou stěnou, a zdálo se příliš malé na to, aby mohlo všechny tyhle lidi přepravit do Ameriky. Bylo bílé jako ten kůň, co na něm má přijet úžasný rytíř z pohádky a vysvobodit svoji princeznu. Jenže já jsem nebyla žádná princezna a zachránit se dokážu sama, děkuju pěkně.

Potřebuju jen tohle letadlo, aby mě odneslo za oceán, pryč od mojí zlé macechy.

Při vzpomínce na to, jak jsme se loučili, se mi znovu zhoupl žaludek...

„Jen se podívej, jak vypadá,“ prohlásila moje nevlastní matka Penny dost hlasitě na to, aby to slyšeli všichni, kdo s námi čekali na bezpečnostní prohlídku. Byli jsme v té otravné fázi odletového procesu, kdy si lidi uvědomí, že si s sebou nemůžou vzít žádné tekutiny, takže vyhazují lahve do průhledných igelitových pytlů.

„Pokud sis nevšimla, jsem přímo tady.“ Protočila jsem panenky, protože jsem věděla, jak ji to štve, a hodila do sebe zbytek vody z lahve.

Penny mě ignorovala. „Ani ji do toho letadla nepustí.“

Vyslala jsem k tátovi zoufalý pohled, aby mi pomohl. Táta zadržel úsměv.

„Jen klid, Penny. Vem si, kolik opilých chlápků pouští každý den na letadlo do Vegas.“

„Já nejsem opilá!“ ohradila jsem se, až se po mně otočilo asi deset různých hloučků cestovatelů.

Táta se zasmál a přitáhl si mě v objetí. Přitiskla jsem se k němu a přitiskla mu hlavu k rameni. Nadechla jsem se jeho vůně. Trochu mi pomohla proti nevolnosti.

„Ne, nejsi opilá, že ne, hlavičko? Jen máš kocovinu. Však ta tvoje rozlučka stála za to. Ale *smrdíš* jako opilec.“ Okázale začichal a odstrčil mě. „UFFF.“

„Vždyť jsem se ráno sprchovala...“

... Což byla pravda. Jenže taky jsem všechny ty panáky anýzovky vypotila zrovínka cestou na letiště.

Táta mě znovu objal. „V tom případě pojď ke mně.“

Byl by to krásně něžný okamžik, kdyby u toho nebyla Penny. Jenže Penny je posedlá tím být vždycky u všeho – jako by měla panickou hrůzu, že kdybych s tátou zůstala sama, třeba jen na chvíličku, konečně bych ho přesvědčila, že si vzal zlou, manipulativní mrchu. A upřímně řečeno, přesně o to bych se pokusila. Craig tu byl samozřejmě taky, aby celou chvíli zabil ještě víc. Protože otřepané spojení „zlá macecha“ by nebylo úplně bez standardního zlého nevlastního sourozence.

A jako na zavolanou mě Craig sjel pohledem od hlavy až k patě a prohlásil: „Smrdíš jako tvoje máma.“

Jak se opovažuje JAK SE OPOVAŽUJE jakseopovažujejakseopovažujejakseOPOVAŽUJE? Skoro pokaždé, jakmile otevře pusou, se mi před očima udělá rudá mlha, a tahle dokonce překonala i moji opici. Před očima jsem měla mžítiky a moje noha sama od sebe vylétla a tvrdě ho koplá do holeně.

Craig vyjekl a skácel se k zemi – jako největší hérečka na světě.

Penny s tátou okamžitě přepnuli do ochranného režimu a vypukla obvyklá vřava.

„AMBER. KOUKEJ SE OMLUVIT, MLADÁ DÁMO.“

„CRAIGU, JSI V POŘÁDKU? NEPLAČ.“

„Jsi stejnej magor jako ona,“ dodal z podlahy Craig.

Táta mě zadržel, protože jsem se na něj málem znovu vrhla. „Amber, nech ho!“

Vzpírala jsem se a snažila se tátovi vymanit ze sevření. Penny stála jako osobní stráž před svým synem a probodávala mě ďábelským pohledem. Jako bych Craiga napadla jen tak, bezdůvodně. Jako by vůbec neslyšela, co právě řekl.

Lidi se po nás dívali a brzy si nás všimla i letištní ochranka. Táta se mě pokoušel nenápadně utiřit a hladil mě po vlasech, zatímco já ječela: „To odvoláš! To odvoláš!“

„Amber, no tak, uklidni se. Jinak tě do toho letadla vážně nepustí...“

Rozhlédla jsem se. Razil si k nám cestu týpek v uniformě. Penny ho zmerčila ve stejnou chvíli jako já. Viděla jsem, jak uvnitř svádí boj – nechat ho, aby mě seřval, versus netropit scénu... Nakonec se rozhodla pro druhou možnost.

„Pst,“ sykla – na nás oba.

Craig a já jsme se na sebe zuřivě mračili, ale oba jsme se narovnali a dělali jakoby nic. Pracovník ochranky se zastavil, sjel nás pohledem a pak se zase vrátil do té své kukaně.

Vzdychla jsem. Bylo mi strašně blbě. Chtěla jsem se rozloučit s taťkou – jen my dva. Hodila jsem prázdnou lahev od vody do koše a sklopila hlavu.

„Ihned se omluv,“ dožadovala se Penny.

Utáhla jsem popruhy batohu, abych si ho upravila na zádech – a najednou jsem měla pořádný vztek. Na svoji pitomou macechu. Na svého pitomého nevlastního brácha. A na tátu. Za to, že Craigovi nevynadal, že mu nikdy za nic nevynadal...

„On by se měl omluvit taky! Za to, co řekl.“

„Já to myslel vážně!“ houkl zpoza Penny Craig. A táta mě musel znovu chytit, abych se na něj nevrhla.

„Víte co? Na tohle nemám nervy.“ Otočila jsem se na patě a odkráčela do fronty na bezpečnostní prohlídku. Věděla jsem, že tam za mnou nemůžou.

„Amber? AMBER!“ volal za mnou táta.

Nevšímal jsem si toho a šla jsem dál.

„No tak, Amber, pojď se hezky rozloučit.“

„Hezky se loučím,“ odsekla jsem přes rameno, zařadila se do fronty a vytáhla palubní lístek.

To bylo to poslední, co jsem mu řekla na příštích šest týdnů.

Nepozvracej ty děti. Nepozvracej ty děti.

Obě holčičky přede mnou setrvaly v blažené nevědomosti, ačkoli jim hrozilo nebezpečí, že na ně hodím šavli. Vyměňovaly si růžové kartičky se štěňátky, zatímco jejich rodiče dokola nervózně kontrolovali, jestli mají pasy pořádku v té samé kapse.

Byla jsem na tátu našťvaná. Byla jsem na tátu našťvaná deset milionů procent času. Nejhorší na tom bylo, že ta letištní scéna nebyla nijak výjimečná. Jen běžný každodenní výstup: já proti Craigovi, já proti Penny... a táta se snažil udržet mír, místo aby se zastal svojí jediné dcery. Už mě ty neustálé rozbroje unavovaly. Unavovalo mě, jak si pořád připadám odstrčená.

Unavovalo mě, jak moc mi chybí máma...

Fronta se znovu pohnula a všichni v ní zašoupali nohama. V břiše se mi zhoupla gumová míchaná vejce, která jsem v slzách spořádala pod krutým neonovým světlem zářivek letištní restaurace.

Pokud se mi povede se nepozvracet...

Pokud zvládnu vypadat dost normálně na to, aby mě pustili do letadla...

Pak můžou začít prázdniny. Budu moct být s mámou a zjistit, co se mezi námi pokazilo a jak ji získat zpátky a cítit se zase celá.

Rodina přede mnou přišla na řadu a obě holčičky se prosmýkly rodičům pod nohama a začaly se letušky vyptávat, jak vysoko to letadlo letí, jak rychle, jestli budou za letu dávat disneyovky... Ale neptaly se na to nejzásadnější: „*Ne-pozvrací nám hlavíčky ta holka, co stojí za námi a co vypadá, že je jí fakt blbě?*“

Letuška kývla a rodina prošla, takže se dostala mimo nebezpečí. Teď byla řada na mně. Zhluboka jsem se nadechla, odhrnula z obličeje pramen vlasů a předstoupila s pasem v ruce.

Tvař se reprezentativně, tvař se reprezentativně, tvař se reprezentativně.

Letuška byla tak silně nalíčená, že nešlo pořádně poznat, jak vlastně vypadá. Vzala si ode mě můj červený pas a já se soustředila na její tváře pokryté silnou vrstvou make-upu. Usmála se na mě a make-up popraskal.

„Letíš sama poprvé?“ Mluvila na mě stejným hlasem jako předtím na ty děti.

Bála jsem se otevřít pusu, a tak jsem jen přikývla.

„Kdybys od nás cokoli potřebovala, stačí říct.“

„Díky,“ zamumlala jsem.

Letuška se na mě zvědavě zadívala. „Jsi v pořádku? Vypadáš vystrašeně.“

Bojím se létání a k tomu mám tu nejhorší kocovinu na světě...

„Trochu se bojím létání...“ Osvítil mě geniální nápad. „... dělá se mi z něj špatně!“

„Vypadáš, že je ti trochu nevolno.“

„Ale určitě budu v pohodě.“

Vymyslela jsem si dokonalou výmluvu. Díkybohu.

„Jen dej vědět, pokud pro tebe budeme moci cokoli udělat. V sedmnácti je člověk přece jen ještě trochu mladý na to, aby letěl bez doprovodu.“

Věnovala mi zářivý úsměv a já usoudila, že být takhle veselý tak brzy ráno by mělo být protizákonné.

Bolest hlavy udeřila právě ve chvíli, kdy jsem zaplula na svoje místo u okna.

„Au,“ řekla jsem nahlas, až jsem vyděsila toho obra, co si sedl vedle mě. Skoro se na svoje místo nevešel, měl co dělat, aby se do sedačky vmáčkl, a kolena měl takřka u hlavy. I mě už v tom prakticky neexistujícím prostoru bolely dlouhé nohy. Sáhla jsem do batohu pro ibuprofen, nasucho ho spolkla a vytáhla mobil.

Přišly mi dvě zprávy. Jedna od Lottie, jedna od Evie. Poprvé od rána jsem se usmála.

Lottie: MOC SE OMLOUVÁM, ŽE JSEM TĚ TAK
OPILA. BYL TO JEN MŮJ ZLODUŠSKEJ PLÁN, JAK
TĚ PŘIMĚT, ABYS TU NA PRÁZDNINY ZŮSTALA.
ŽIJEEEEŠ?

Evie: Neopouštěj nááááás!!!!!!

Úsměv mi zmizel z tváře. Bude se mi po nich strašně stýskat!

Jejich zprávy mi v hlavě spustily flashback včerejší noci...

... „ZEJTRA TOUHLE DOBOU UŽ BUDU VYSOKO NA NEBI.“

Potom co nás vyhodili z hospody, jsme jely taxíkem na Dovelandský kopec. Je to náš kopec. Byly jsme tam společně ten první večer, co jsme se skamarádily. Stoupla jsem si na lavičku, zaklonila hlavu a ukázala na inkoustovou černotu nade mnou. Skoro jsem u toho sletěla.

Evie mě chňapla za ruku, aby mě podržela.

„Amber, slez dolů. Jsem moc malá na to, abych tě chytala.“

„AMERIKO, UŽ JEDU!!!“

Lottie jen tak bez hudby trsala na travnatém svahu pod námi – točila se s rozpaženýma rukama kolem dokola.

„Amber, budeš mi strašně chybět! Nemohla bych se ti složit do kufru a letět s tebou?“ žadonila a dál se točila a točila a točila, až nakonec s žuchnutím dopadla do trávy a rozesmála se.

„Pomoc,“ sykla Evie. „Jste obě moc sťatý na to, abych se o vás sama postarala. Amber, dej mi ruku.“

Ještě jednou jsem se zadívala na nebe, pak jsem se jí se-sunula do náruče a nechala se dovést na trávu. Dopadla jsem vedle Lottie, která tu ležela na zádech. Evie se s povzdechem natáhla vedle nás. Měly jsme hlavy u sebe a koukaly se nahoru.

Hvězdy se točily.

„Doufám, že nikdo z nás nemá vši,“ poznamenala Evie.

„To může napadnout jedině tebe,“ opáčila Lottie... a měla pravdu.

Zasmála jsem se a upřela pohled vzhůru, sledovala vesmír nad sebou, jak se otáčí, otáčí, otáčí...

„Už se nemůžu dočkat, až zas uvidím mámu,“ špitla jsem. Měla jsem z toho takový... dobrý pocit v břiše. „Bude to naprosto parádní.“

„Jak dlouho už jsi ji neviděla?“ zeptala se Lottie.

„Dva roky...“

Otočka otočka otočka otočka otočka.

„Ajaj.“

„Já vím...“

Snažila jsem se ty myšlenky zaplašit. Myšlenky jako *Ani tě nepozvala na svoji svatbu a To tys žadonila, abys mohla na léto přijet, ne ona a Proč tě musela opustit, aby se dala do pořádku?*

Alkohol mi v tom jako obvykle pomohl.

„Budeme na sebe mít šest tejdňů,“ oznámila jsem nebi.
„Šest dokonalejších tejdňů...“

„Bacha.“ Ve tváři mě zašimraly Eviiny vlasy. „Nic není nikdy dokonalý.“

„Hlavně když musíš pracovat na letním táboře plným hyperaktivních amerických dětí,“ přisadila si Lottie.

„Tak a už bude ticho, vy dvě pesimistky.“ Zavřela jsem oči a s úsměvem si představovala, jak se bude mamka tvářit, až se sejdeme na letišti...

Ještě ani nespívalo znamení Připoutejte se, a tak jsem usoudila, že jim klidně můžu před vzletem napsat.

Mám přišernou opici!! Co s tímhle dělám v letadle?!

Pomoc! Strašně mě bolí hlava!

Zavřela jsem oči a naslouchala zvukům letadla – nesusvislému pípání, tichému vrčení klimatizace, pasažérům, kteří zdvořile-ale-ne-zas-tak-zdvořile ostatním radili,

jak si urovnat zavazadla v prostorách nad našimi hlavami. Všichni tihle lidi cestují se mnou. Jedenáct hodin spolu budeme trčet v plechovce letící oblohou a pak už se nikdy v životě neuvidíme.

Létání je divné.

Bolela mě hlava.

Jaké to bude zase se vidět s mámou?

Bude se mi to snažit, no, vysvětlit?

Bolela mě hlava.

Můj mobil dvakrát zapípal.

Lottie: Nemůžu uvěřit, že se budeš starat o opravdický děti! A ještě k tomu americký. Budou se jmenovat třeba Hank nebo tak?

Evie: To bude v pohodě! Uvědom si, že všechny příběhy, co za něco stojí, začínají tak, že někdo v našem věku nasedne do letadla.

Já ale netoužila po příběhu, co by za něco stál – jen jsem chtěla strávit nějaký čas se svojí mamkou...

A taky jsem chtěla ignorovat ten neodbytný hlásek v mojí hlavě, který mi našeptával, že když přijde na Ni, nic není nikdy jednoduché.

Situace odsouzené k nezdaru:

Emocionální shledání

+

Matka a dcera, které moc
neumějí dávat najevo emoce

+

Dva roky, kdy jsme se neviděly